

KONÍK

Tajná chodba z Hradu (Karel IV.)

Vít Bohunský

Literární – 2. kat. (12 – 14 let); 6. třída

Základní škola a mateřská škola, Mikulčice

Na konci srpna roku 1333 vysílá Jan Lucemburský svého sedmnáctiletého syna Karla do Merana, kde měl jednat s Jindřichem Korutanským o nových podmínkách splácení věna za svého bratra Jana Jindřicha.

Zdlouhavá jednání s Jindřichem mě začínala pomalu nudit. Do oběda zbývala ještě hodina. Odpoledne už našťestí jednání nepokračovala, tak jsem si naplánoval setkání s českou šlechtou. Čechy, máma, vybavovalo se mi oněch sedm let, co jsem v Čechách strávil. Byl jsem zvědavý, co chtějí.

Když jsem dorazil na schůzku, už tam seděli, Jan Volek, Petr z Rožmberka, Těma z Koldic, Vilém z Landštejna a Jindřich z Lipé. Jejich požadavky mě zpočátku zaskočily. Za prvé proto, že se s nimi neobrátili na mého otce Jana, ale na mě. Za druhé proto, že jsem vůbec nevěděl, v jak hrozném stavu se Čechy nachází. A za třetí proto, že jsem až do teď netušil, jak moc se toužím vrátit. Žádost těchto šlechticů o můj návrat do Čech a znovunastolení pořádku v celé zemi jsem téměř okamžitě přijal. A to i přes tušení, že s tím otec nebude tak úplně souhlasit.

Vyrážím do Čech.

Hned po překročení hranic Českého království se ve mě probudilo nadšení. Během cesty jsem se kochal krásami zdejší krajiny. Z koňského hřbetu jsem měl nádherný výhled. Projížděli jsme hustými lesy, překračovali jsme divoké řeky, říčky a mýjeli úrodná pole.

Skvělý dojem z cesty mi zkazil až příjezd do Prahy. Pohled na Pražský hrad byl smutný. Opadávající omítka, rozbitá okna a celkově zdevastovaný stav Hradu mi nedovolily se zde ani ubytovat. Proto jsem rád využil nabídky svých přátel a dočasně jsem se zabydlel v měšťanském domě poblíž Hradu.

Uvítací večere chutnala skvěle. S přáteli jsme vymýšleli zásadní změny, které Čechům pomohou se zotavit. Přesto jsem si nebyl jistý, zda to, co dělám, je správné. Otec mě jistě nepodpoří, dokonce jsem se bál, že mi mou aktivitu zakáže. Matka by se mnou jistě souhlasila, protože Čechy byly její rodnou zemí. Ale ta před třemi lety zemřela. Velká část šlechty vydělává na nepřítomnosti vládnoucího krále, a tak se mě snaží odsud vystrnadit. Zdá se, že chtějí zabránit i mému vstupu na Hrad. O to víc ho chci navštívit.

O svých obavách a přáních jsem se zmínil svým druhům u poháru vína. Večer v komnatách se zřejmě všechno vyřešilo. Sluha, jenž přítápel v krbu, na mě nesměle promluvil. Omluvil se, že náhodou vyslechl náš poslední rozhovor u vína. Šeptem mi prozradil, že na Hrad vede tajná chodba. Vstup do ní mi podrobně popsal.

Celou noc jsem se neklidně převaloval a zdály se mi sny o matce, na niž jsem si vzpomínal jen matně. Nad ránem jsem opustil dům a vydal se k nedalekému kopci. Rozhrnul jsem křoví zakrývající vchod a zadíval se do temného otvoru. V tuto chvíli se mi do Hradu moc nechtělo. Nakonec jsem se však přemohl a vyrazil.

Chodba končila v komnatě, která očividně patřila mé matce. Vydal jsem se na průzkum Hradu. Hned vedle matčiny komnaty se nacházel dětský pokoj. Začal jsem ho prozkoumávat důkladněji, abych zjistil, kterému z mých sourozenců patřil. K mému překvapení jsem zde objevil hračky a osobní věci, jež jsem používal já sám, když jsem pobýval na hradě Lokti. Potom jsem zavadil pohledem o dřevěného koníka, moji nejoblíbenější hračku z dětství. Vzal jsem ho do ruky a najednou jsem se rozhodl. Zastrčil jsem ho pod plášť a vrátil se tajnou chodbou zpět k přátelům.

Zůstanu v Čechách.